

ct

Una carretera sense arbres

de
Clàudia Serra

(fragmento en catalán / fragment en català)

ACTE ÚNIC

Principis de setembre. Una carretera de terra enmig dels camps d'arròs. A la dreta, una caseta de camp i, potser, un poc d'ombra on resguardar-se del sol. Res més.

*

Se senten unes passes accelerades que roseguen el terra. Crac, crac, crac... Entra, per la dreta, ISABEL, nerviosa, sufocada. Després de pensar-s'ho, decideix acostar-se a la caseta de camp. No s'atreveix a entrar-hi. Ja sap que no hi haurà ningú. De totes maneres, sense res més a fer, s'hi queda palplantada al davant. Mira de nou la carretera: no hi veu res ni ningú. Torna a mirar-se la casa i, finalment, truca a la porta. I espera.

Se senten unes altres passes, més lentes, més feixugues. Arriba GERARD, que sua. Sua molt i li costa respirar. Telefona a algú, però no li l'agafen. Després, mira el que fa ella i, amb una veu ronca (perquè ell té una veu ronca), diu, prepotent:

GERARD

És inútil. No cal que intentes entrar. No hi ha ningú.

ISABEL ni tan sols el mira.

GERARD

És una casa de camp, Isabel. No hi ha ningú. Sembla mentida que ho intentes.

ISABEL

Bfffffffffffffffffffff.

GERARD

No ho hauries ni d'intentar.

ISABEL

Calla.

GERARD

Encara que no deu estar abandonada del tot... Mira, els camps estan ben cuidats.

ISABEL

Per això estic tocant a la porta. No perquè pense que en esta merda de caseta hi pugui viure algú. Potser soc de ciutat, però no soc imbècil.

GERARD fa petar la llengua. ISABEL regira la seua bossa de mà i trau el telèfon. Telefona i espera. Telefona i espera. I així.

GERARD
Vols aigua?

ISABEL s'està al telèfon, bufa. Ningú li l'agafa.

GERARD
Fa molta calor.

ISABEL
Ja ho sé.

GERARD
No vols aigua?

ISABEL no li respon. Continua insistint amb el telèfon.

GERARD
Bé, molt bé. Al cotxe tens aigua. Si en vols, n'agafes.

ISABEL no diu res.

GERARD
I ara què? No penses parlar en tot el que queda de viatge?

ISABEL
Crec que no cal que parlem de res més, tu i jo.

GERARD
Mira, no és culpa meua que el cotxe s'haja parat així, perquè sí.

ISABEL
Ja ho sé, ja sé que no és culpa teua que el punyeter cotxe es pare. Però si haguérem agafat el meu, si haguérem agafat el meu cotxe, això no ens hauria passat.

GERARD
Isabel...

ISABEL
Què.

GERARD
Que això no ho sabem.

ISABEL
No cuides mai res, no cuides mai el cotxe, i per això ara estem on estem, que és... cap lloc!

GERARD

Li pot passar a qualsevol.

ISABEL

No, no li pot passar a qualsevol, Gerard. Et passa a *tu*. Ens passa a *nosaltres*. I ens havia de passar *hui*.

GERARD

Bé.

ISABEL

Ens havia de passar *hui*.

GERARD

Bé, molt bé, això ja ho has dit. Ara ja és igual.

ISABEL

Quant fa que el cotxe no ha passat la revisió?

GERARD

Ja t'he dit que això *ara* és igual.

ISABEL

«És igual, és igual!», a tu sempre t'és igual! Et penses que a mi m'agrada anar a fer les revisions del cotxe?

GERARD

Isabel, collons!

ISABEL

No, respon: et penses que a mi m'agrada anar a fer les revisions del cotxe?

GERARD

No m'agradaria que discutírem per això. Pel cotxe.

ISABEL

És que encara et pensaràs que jo m'ho passe bé, portant el cotxe al mecànic.

GERARD

No. No es tracta de... No es tracta d'això.

ISABEL

Sí, Gerard, sí, també es tracta d'això. També-es-tracta-d'això. És el *teu* cotxe. És el *teu* cotxe i mira on estem!

GERARD

Ja ho sé, ja ho sé. Ja m'ha quedat clar.

ISABEL

Ara què? Ara què fem? Digues: ara què se suposa que hem de fer?

GERARD

Has telefonat a Clara?

ISABEL

Sí.

GERARD

I?

ISABEL

I res.

GERARD

No l'agafa.

ISABEL

No, no l'agafa.

GERARD

Té la puta mania de no agafar mai el telèfon, la xiqueta!

Silenci. GERARD s'eixuga la suor del front. ISABEL se'l mira, impacient.

ISABEL

Què fem? Digues.

GERARD

Quina calor que fa, i quasi que ni una ombra...

ISABEL

Què fem? Digues.

GERARD

Primer de tot, tranquil·litza't. Que no cal que et poses tan nerviosa, que no som ni els primers ni els últims que es queden tirats a una carretera... qualsevol.

ISABEL

És que açò no és una carretera *qualsevol*, Gerard. Açò no és ni una carretera. Que no ho veus? Però si no està ni asfaltada!

GERARD

Igualment, Isabel. Igualment estos nervis teus només empitjoren les coses.

ISABEL

Va, home, va! Si encara serà culpa meua que ens hàgem quedat ací parats.

GERARD

No, no estic dient això. Fes el favor de calmar-te, vols? Telefonem a Clara, i si no ens l'agafa, no paaaaassa res! Tornarem a intentar-ho amb els de la grua.

ISABEL

No ens l'agafarà, Clara no ens l'agafarà!

GERARD

Doncs ja vindrà la grua a per nosaltres!

ISABEL

Però tu et penses que la grua arribarà fins ací? Però tu no veus que la grua per este camí de merda no passa?

GERARD la mira, en silenci. Ella s'està posant cada vegada més i més nerviosa. Torna a traure el telèfon. Camina amunt i avall, esperant que li l'agafen. Res. Ell conserva la calma. Es mira els camps d'arròs i, de nou, s'eixuga la suor del front amb un mocador. Quatre colpets nets i suaus a la pell i desa el mocador dins de la butxaca del pantaló.

GERARD

Fa una calor espantosa. No corre ni una brisa de... Res. És com si estiguérem en una sauna.

ISABEL no diu res, es limita a mirar la carretera, com si no s'ho creguera.

GERARD

Tornem cap allà, dins del cotxe estarem millor.

ISABEL

Jo em quede ací, tu fes el que vulgues.

GERARD

Fa molta calor, Isabel. Serà millor que ens esperem dins del cotxe.

ISABEL

T'he dit que jo em quede ací.

GERARD

No té molt de sentit que ens quedem *ací*, si el cotxe està *allí*, no creus?

ISABEL l'ignora.

GERARD

Entesos. Molt bé. Doncs jo també em quedaré ací. Amb tu.

ISABEL

No cal.

GERARD

Sí. He dit que sí. Que jo em quede aquí, amb tu.

ISABEL

Molt bé. Fes el que vulgues.

ISABEL es recolza a la paret de la casa, però no sembla estar massa còmoda.

GERARD exhala i trau el mòbil. Telefona de nou.

GERARD

(Mentre espera que li responguen) És que és increïble! Comunica, comunica, comunica...

ISABEL

La grua?

GERARD

La grua.

ISABEL bufa. GERARD torna a telefonar.

ISABEL

Increïble.

GERARD

Estic telefonant a Clara, ara.

ISABEL espera. GERARD s'impacienta.

GERARD

(Després de veure que no li l'agafa) Collons! Té la puta mania de no agafar mai el telèfon!

ISABEL

Sempre fa el mateix.

GERARD

Si espera visita, si espera convidats, el més normal seria que estiguera pendent del punyeter telèfon! Que som els seus pares, hòstia!

ISABEL

No li dones més voltes. No te l'agafarà. No te l'agafarà i punt. És un desastre. Sempre ha sigut un desastre amb el mòbil.

GERARD

I si telefonem a Marc? Marc sempre l'agafa.

ISABEL

Marc? Ha! Marc està de viatge.

GERARD

Com?

ISABEL

Que Marc està de viatge.

GERARD

Marc no dina hui amb nosaltres?

ISABEL

No. Marc no dina hui amb nosaltres. Marc-està-de-viatge.

GERARD

Està de viatge.

ISABEL

Sí.

GERARD

Ja.

GERARD guarda el telèfon. Ara és ISABEL qui es mira els camps d'arròs.

GERARD

Així que Marc... està... de viatge... No me n'havies dit res.

ISABEL

Tampoc és que hàgem tingut molt de temps per a parlar amb calma, esta setmana...

GERARD

M'ho hauries pogut dir al cotxe, mentre veníem. M'hauries pogut dir que només estariem els tres, hui.

ISABEL

Sincerament, preferiria que no parlaves de res que tinga a veure amb el teu punyeter cotxe, Gerard.

GERARD

Has estat tot el trajecte callada.

ISABEL

Sí. Ja ho sé.

GERARD

Has tingut temps de sobra per a dir-m'ho i no ho has fet.

ISABEL

No ho he pensat.

GERARD

En una altra... «situació»... Sí, en una altra situació, sí que m'ho hauries explicat.

ISABEL

Potser. Potser sí, tens raó. Però, mira, en aquesta «situació»... no. No ho he pensat.

GERARD

Ja saps que no suporto que em canvien els plans.

ISABEL

El teu cotxe sí que ens ha fet canviar de plans. A hores d'ara ja estaríem a casa de Clara. I mira'ns!

GERARD

No entenc res. Pensava que si celebràvem que es casen, haviem de ser-hi tots. Els quatre, vull dir. Haviem de ser-hi els quatre, collons!

ISABEL

Mira, calla. Para de queixar-te. No és cap desgràcia que la teua filla es case. I s'ha acabat el tema.

GERARD

Clar que no! Jo no he dit això.

ISABEL

D'acord.

GERARD

Jo no he dit això. Jo no estic parlant d'això.

ISABEL

Molt bé. Doncs si no ho has dit, calla. Calla, perquè estàs embolicant la troca.

GERARD

Jo no he dit això, però... agh! Collons!

ISABEL

Què.

GERARD

Res.

ISABEL

No. Què? Què anaves a dir?

GERARD

Ahg! Marc, Marc, Marc! Bah! No és cap joia, saps? No sé si m'entens...

ISABEL

Les joies no existeixen. I mira, crec que és per això que Clara ens vol anunciar que es casen sense que *ell* estiga davant: perquè sap que no ens el traguem.

GERARD

Ha! Mira, si Clara necessita la nostra aprovació, més val que no es case.

ISABEL

No digues bajanades. Clara no necessita cap aprovació.

GERARD

Aleshores sí que no entenc res.

ISABEL

Bé.

GERARD

Si hui dia la gent no es casa!

ISABEL

Ho veus? Ja sabia jo on volies anar a parar.

GERARD

On volia anar a parar?

ISABEL

Tu sempre fas el mateix. Et fas el molest per una cosa, però realment te'n molesta una altra. Fas com si et molestara que Marc no estiga en el dinar «oficial» i «familiar» en què la teua filla ens vol dir que es casa amb aquell *gilipolles*, però el que realment et passa és que no suportes aquell *gilipolles*.

GERARD

Què?

ISABEL

Res, deixa-ho córrer.

GERARD

No entenc res.

ISABEL

Perquè no tens ganes d'entendre-ho.

GERARD

A mi no em molesta això.

ISABEL

A tu et molesta que la teua filla es case.

GERARD

No, no em molesta, però no ho entenc.

ISABEL

A tot el món li molesta tot allò que no entén.

GERARD

Ara em diràs que tu sí que vols que Clara es case.

ISABEL

A mi m'és igual, si es casa o no, és la seua decisió. Jo només vull que siga feliç.

GERARD esclafeix en una riallada.

ISABEL

No cal que exageres tant, eh? No em faràs sentir ridícula.

GERARD

Isabel... És que no sé a què trau cap, això de... «jo només vull que siga feliç»!

ISABEL

El que et volia dir és que, si es casa o no, no és decisió nostra. L'hem educada perquè siga una dona independent, perquè prenga les seues pròpies decisions, perquè siga lliure. També de nosaltres.

GERARD

Ui, sí, lliure. Lliure però amb dependència econòmica dels papàs.

ISABEL

No sigues cruel.

GERARD

No soc cruel, soc... realista.

ISABEL

Per què volem nosaltres tants diners? Li vam dir que fera el que ella volguera, sense preocupar-se pels diners. Que primer la vocació, ella que podia i nosaltres que li ho podíem donar... Ara no pots retraure-li-ho.

GERARD

No li ho retrac, només dic que no té sentit que es case. Si a la gent no li cal casar-se hui dia! No l'hem educada així, nosaltres. Per a ser lliure i tot el que vulgues, sí, però per a tindre trellat i

ideologia pròpia també.

ISABEL

Crec que aquesta conversa no l'hauríem de tindre ni ací ni ara. A més, tu també li ho vas demanar a ta mare, què li semblava que ens casàrem.

GERARD

Què?

ISABEL

Me'n recorde perfectament. Aleshores vivíem a aquell pis minúscul. Crec que ja treballàvem a l'Escola d'Art Dramàtic... Sí, era el nostre primer any a l'Escola d'Art... El meu primer any, potser el teu segon.

GERARD

Tercer.

ISABEL

Vas arribar a casa. Al pis, vull dir. I vas dir... «Ja ens podem casar. He parlat amb ma mare». Estaves molt... content. Sí, mira, diria que et recorde molt content! Com han canviat les coses, veritat?

GERARD

M'estàs dient que jo vaig demanar una aprovació a *ma mare*, abans de casar-nos?

ISABEL

No et fàces el desentés, que sé que te'n recordes perfectament.

GERARD

Ah, sí? I ella què em va dir?

ISABEL

I què volies que et diguera!

GERARD

No ho sé. Pense que t'ho estàs inventant sobre la marxa, perquè jo... jo no recorde res i tu... tu sempre has sigut propensa a inventar... diàlegs, escenes i actes sencers...

ISABEL

Et va dir una cosa així com que mentre ens casàrem per l'església, ella no hi trobaria cap pega. Encara més: que no ens faltaria de res! I tu, de seguida, contentíssim, vas vindre a casa i te'm vas declarar, així, en una *performance* estranya de les teues.

ISABEL fa una imitació paròdica d'una declaració de matrimoni.

GERARD

Ha, ha, ha! Isabel!

ISABEL

Almenys de la declaració de matrimoni que em feres sí que te'n recordes, no?

GERARD

Això! Bah! Era una altra època. Això ara ja... sobra. Abans era... era... diferent. Ma mare no ho hauria entès, si no ens haguérem casat per l'església.

ISABEL

Veus? Sí que te'n recordes.

GERARD

Crec que... telefonaré una altra vegada a la grua.

GERARD telefona. ISABEL, mentrestant, mira el sol, s'olora les aixelles...

GERARD

És que ningú pensa a agafar el telèfon hui?

Torna a telefonar.

GERARD

Et pots creure que tampoc ens l'agafen, els de la grua?

ISABEL comença a riure, d'una manera frenètica.

GERARD

Què fas?

Ella continua rient.

GERARD

(Nerviós) Es pot saber què fas?

ISABEL

És absurd.

GERARD

El què?

ISABEL

Esta... «situació»! És absurda, Gerard! No té cap sentit el que estem fent.

GERARD

I què estem fent, exactament?

ISABEL

(Ha deixat de riure) Merda! És que no entenc per què havíem de vindre per esta punyetera

carretera!

GERARD

Collons, Isabel... Una altra vegada?

ISABEL

Si és que d'això se'n pot dir *carretera*, és clar...

GERARD

El mòbil deia que hi havia molt de trànsit per l'autovia, per això ens hem desviat...

ISABEL

Ja ens aniria bé, que hi haguera una *miqueta* de trànsit per aquí. Açò pareix un desert!

GERARD

Un desert daurat.

ISABEL

Un desert i prou.

GERARD

Un desert... d'arròs.

ISABEL

Ens ho podríem haver estalviat. És el que em faltava esta setmana! Sincerament: és el que ens faltava. No puc més.

GERARD

No comences.

ISABEL

No comence res. És la veritat.

GERARD

Mira, pensa-ho així: podria ser pitjor. Almenys els camps d'arròs fan olor d'arròs i no... de merda. (*Riu, cansat*). Quan el cotxe s'ha parat, he pensat: aquí, enmig dels camps, tan verds, justament deu fer una pudor... I no. M'ha sorprès. Quan hem baixat del cotxe, una olor agradable. Una olor d'arròs, simplement. D'arròs!

ISABEL se'l mira, en silenci. Ell continua, com embadalit pel paisatge.

GERARD

És un paisatge sorprenent, en realitat... Llàstima que faça tanta calor. Collons, és que no es pot ni respirar! Sembla com si estiguérem respirant foc.

ISABEL

Bffffff. Calla d'una vegada, fes el favor. Fas pena.

GERARD

Pena?

ISABEL

Pena.

GERARD

Jo almenys ho intente, Isabel.

ISABEL

El què? Què cony estàs intentant?

GERARD

Intente comunicar-me. Ara. Amb tu. Intente conversar. Intente que no es note el... el «mal rotllo».

ISABEL

Cooooooooom? Perdona? (*Comença a riure's d'ell.*) Ara sí que em fas riure! No m'ho puc creure. Has dit el que he sentit? De veritat has dit el que he sentit? (*Repeteix el que ell ha dit, burleta, fent-ne una imitació caricaturesca.*) «Oh, Isabel, mira'm: intente que no es note el *mal rotlloooooooooo*»!

GERARD

Bé. Ja n'hi ha prou.

ISABEL

Des de quan dius tu «mal rotllo», Gerard, amor?

GERARD

Va, ja està bé.

ISABEL

No, de veritat. M'interessa. Des de quan dius tu «mal rotllo»? De veritat que m'agradaria saber-ho.

GERARD

Per què?

ISABEL

No, per res, simplement perquè trobe... perquè trobe... com dir-ho... mmm... que és una expressió molt... ai, com t'ho diria? Molt de l'alumnat... Sí, això és: molt de l'alumnat! «Mmmmmmal rotllooooo». Ha, ha, ha!

GERARD

No digues parides. «Mal rotllo» ho podria dir qualsevol, hui dia.

ISABEL

Ah, sí? No sabia que estaves tan familiaritzat amb l'argot... col·loquial. Perquè... per curiositat, Gerard... què diria l'alumnat, si no diuen «mal rotllo»?

GERARD

Intente fer tot el possible perquè no t'esguite. Creu-me. Però tu no m'ho estàs posant gens fàcil.

ISABEL

Coooooooooooooooooom? Que jo no t'ho pose fàcil? Que jo no t'ho pose fàcil?

GERARD

No.

ISABEL

Ah, i què més voldries que fera per tu, Gerard, rei? No, digues. Què més voldries que fera jo per tu? Que m'agenollara? Que et suplicara que... No ho sé, digues! (*Repeteix, incrèdula:*) Que jo no t'ho pose fàcil!

GERARD

Isabel, calla d'una vegada o...

ISABEL

O què, Gerard? És una amenaça, això?

GERARD

No. No, no, no... No cal que em malinterpretes, tampoc. Jo només vull dir que...

ISABEL

Doncs no t'entenc. I tampoc no sé què em vols dir amb això de... «intente que no t'esguite». No sé què em vols dir ara, amb això d'«esguitar», sincerament.

GERARD

Ja. Ja ho veig. És igual, deixem-ho passar. Oblidem-ho i arreglats.

ISABEL

No, no. Això no va així. (*Pausa. Se'l mira de dalt a baix i, després, canvia d'opinió. Maliciosa:*) Mira, saps què? Que tens raó. Serà millor que no parlem de res més, tu i jo, hui, fins que arribem a casa de Clara. Tinc por que tot això ens explote a la cara, saps? Els dos portem molta tensió, a l'espatlla. Moltes pedres. Pedres grosses. Així que, si et sembla bé, ara farem mutis, fins que algú ens arreplegue i arribem a casa de Clara. I després, quan ens trobem amb ella, ja farem el paperot. El gran paper de les nostres vides! La família feliç! Pares a punt de viure una jubilació esplèndida, tranquil·la, agradable! Junts! Després de treballar també *junts* per a la *gran* Escola d'Art Dramàtic del país durant... ni més ni menys que... trenta-huit anys? Ha! Sí, senyor! Es diu prompte... trenta-huit anys! Sí... Farem el paperot de la nostra vida, ens alegrarem per Clara, que ens dirà que es casarà prompte amb Marc, i brindarem per ella i per nosaltres. Brindarem pel matrimoni i farem un somriure d'orella a orella, com si les coses ens anaren fantààààsticament bé. Sí! Exacte: alçarem les copes i... Xin-xin! Un brindis per la nova parella! Xin-xin! Un brindis per l'antiga parella! Un brindis per la vida dels enamorats i per tot, collons! I, després... Després, ja veurem què passa després. Ja ho veurem. Esta situació és molt desagradable, Gerard. Esta setmana ha sigut molt desagradable. Un infern. Esta setmana ha sigut un punyeter infern. I tu ni tan sols t'has dignat a seure amb mi ni un moment, ni tan sols t'has dignat a parlar del tema, a mirar-me... No t'has atrevit

ni tan sols a disculpar-te.

Silenci. Després:

GERARD

Ja ho sé.

ISABEL

No m'has preguntat ni com estic.

GERARD

Ja ho sé. Tens raó. Tens tota la raó, Isabel. *(Pausa.)* Com estàs?

ISABEL

I com vols que estiga? Com creus que puc estar, després de tot?

GERARD

Ho sent, Isabel. Ja t'ho he dit mil vegades, ho sent.

ISABEL

No. No m'ho havies dit ni una sola vegada, encara.

GERARD

Ho sent molt, Isabel, ho sent, ho sent... però si el cotxe es para perquè sí, jo no puc fer-hi res.

Pausa breu.

ISABEL

Gerard.

Silenci.

ISABEL

Jo no parle del cotxe.